

COMPRA, LEE, DIFUNDE
La Verdad nº 100
(enero de 2019)

Las tareas de construcción
de la IV Internacional
tras el Consejo General
del 4-6 de diciembre de 2018

Declaració del Comitè Central del POSI - 17 de febrer de 2019

Davant la derrota parlamentària del govern Sánchez i la convocatòria d'eleccions generals

1.- La votació dels Pressupostos. El dimecres 13 de febrer, la majoria del Congrés ha aprovat les diferents esmenes a la totalitat al projecte de Pressupostos Generals de l'Estat, rebutjant l'admissió a debat dels Pressupostos presentats pel govern. Una votació que deixa al govern en minoria en el Congrés, i que li ha portat a convocar eleccions generals per al 28 d'abril, rebutjant la possibilitat, que li havien plantejat, entre altres, UGT i CCOO, de convocar més tard i treure algunes mesures imprescindibles per Decret llei.

2.- Vuit mesos de promeses incomplides. L'1 de juny de 2018, una moció de censura, guanyada amb el suport per totes les forces que reben el suport electoral dels treballadors i als diferents pobles de l'Estat, expulsava del govern al PP, derrotat als carrers per la mobilització de molts sectors, amb un paper destacat dels pensionistes, i amb les seves vergonyes a l'aire per la sentència de la Gürtel que posava en evidència el caràcter corrupte, de dalt a baix del Partit Popular.

La moció de censura va ser el reflex parlamentari de la mobilització de molts sectors de la població que s'havien enfrontat al govern Rajoy i a les seves polítiques. La formació del nou govern de Pedro Sánchez va obrir per a moltes persones esperances de canvi social i polític. Cal fer constar que aquests vuit mesos de govern han estat mesos de promeses incomplides.

La LOMCE segueix en peus. Com la Llei Morcassa, l'article 315.3 del Codi Penal, la Reforma Laboral, la immensa majoria de les retallades en els serveis públics, etc., etc.. En la immensa majoria dels terrenys socials, polítics, democràtics, així doncs, el que les masses esperaven d'aquest govern no s'ha materialitzat.

El 20 i 21 de desembre, el Consell de Ministres celebrat a Barcelona semblava obrir un gir. Es va pujar el salari mínim a 900 euros, es van pujar les pensions, es va pujar el salari als empleats públics. Fins i tot es va apuntar l'obertura d'un diàleg amb els partits catalans. Però una flor no fa estiu. Fins i tot els secretaris generals dels sindicats UGT i

CCOO, que durant aquests mesos han donat suport al govern, es van queixar en l'Assemblea de Delegats que van celebrar el 8 de febrer que el govern havia incomplert compromisos acordats amb ells.

Cal assenyalar, per la seva importància, el suport del govern al cop d'estat de Guaidó a Veneçuela, organitzat pel govern de Trump.

3.- Aquesta política ha donat aire a les tres famílies franquistes corroïdes per la corrupció. Fins i tot els ha permès formar govern a Andalusia. De tota manera els hi ha donat aire de manera limitada tal com es va veure en la baixa assistència de la concentració del 10 de febrer a Madrid.

Si la dreta sembla crescuda és perquè el govern ha defraudat les expectatives de la immensa majoria, en tots els terrenys. Recordem que el "triomf" de les dretes a Andalusia va ser el resultat d'una massiva abstenció obrera i popular, i de la pèrdua de 400.000 vots del PSOE i de 280.000 d'Endavant Andalusia, la marca de Unidos Podemos.

4.- Els republicans catalans entre l'espasa i la paret. Determinades persones de l'esquerra i els dirigents sindicals arremeten contra els diputats d'ERC i del PDECat, que, segons ells, han "votat amb la dreta" per a "tombar els Pressupostos més socials dels últims anys". Que no ens enganyin. Eren uns pressupostos basats en el límit de despesa imposada pel PP, i que, certament, incloïen algunes millores, unes mínimes mesures socials, però mantenien, en el seu conjunt, totes les retallades als serveis públics i la inversió pública i el manteniment d'infraestructures, abandonades des de 2010.

Com és possible que se'ls exigeixi votar a favor dels pressupostos, quan els seus principals dirigents són jutjats i poden ser condemnats per delictes inexistents de rebel·lió i sedició a desenes d'anys de presó? I quan el govern de Pedro Sánchez es nega a fer un sol pas que eviti aquesta situació. És més, quan la dreta va fer una primera insinuació de la convocatòria de concentració a la Plaça de Colón, es va afanyar a declarar als quatre vents que trencava tota negociació amb els catalans.

L'inici del judici demostra que tota possibilitat d'alliberar als presos republicans catalans passa necessàriament per la mobilització unida de la classe treballadora i els pobles de tot l'Estat. I fer-ho és una necessitat. Hi hagi eleccions o no, la lluita per la seva llibertat és la defensa de totes les llibertats, inseparable de la defensa dels drets socials.

5.- La classe treballadora no està derrotada. El crit de moda sembla ser ! Que ve la dreta! Però els treballadors estan molt lluny d'haver estat derrotats. Per contra, segueixen obstinats en la lluita concreta per les seves reivindicacions i en defensa de les seves conquestes. Aquí estan les mobilitzacions recents en defensa de la sanitat pública a Galícia, a Castella i Lleó, a Terol, o la mobilització dels taxistes, que a Madrid han cridat a tota la població a manifestar-se en defensa de tots els serveis públics, la mobilització de la joventut contra la LOMCE, les mobilitzacions de les dones. O la dels pensionistes.

6.- Contra el xantatge, per les reivindicacions. Totes les reivindicacions continuen pendents i cal unir totes forces per defensar-les. Segueix sobre la taula la necessitat de derogar les reformes laborals, la LOMCE i la Llei Mordassa, la lluita per recuperar la sanitat i l'ensenyament públics, escanyades per anys de retallades, la lluita per pensions dignes i en defensa del sistema públic de pensions, la lluita de les dones per la igualtat i contra l'aparell judicial que es nega a defensar-les, la lluita dels empleats públics per recuperar els seus drets i els seus salaris retallats.

Ara vénen les eleccions. Davant d'aquest escenari, s'ha iniciat una intensa campanya per a demanar que anem a votar a l'esquerra "perquè no entri Vox", "perquè no guanyi la dreta". És un xantatge inacceptable, que a més ja va fracassar a Andalusia.

Compartim la ràbia dels treballadors, de la joventut i de les dones contra els grups que pretenen acabar amb totes les seves conquestes i drets. Compartim la posició dels qui volen utilitzar el seu vot

per a tancar-los el pas. Compartim també la ràbia i la indignació dels quals, fastiguejats per l'actuació d'un règim en el qual no troben la satisfacció dels seus drets, puguin optar per l'abstenció.

Per damunt, i més enllà, del vot, treballadors i pobles tenim els elements per unir-nos en defensa dels drets socials i democràtics, compartim les reivindicacions i ens hem d'afrontar de manera conjunta als mateixos atacs.

Evidentment, lluitem perquè cap vot d'un treballador o una treballadora vagi a cap dels tres partits franquistes, però que ningú es cridi a engany: el govern Sánchez és el responsable de la situació actual, i, si no canvia de política, en els fets i no en les paraules, pot tornar a ser derrotat.

7.- Buscar una sortida política. A la reivindicació del poble català perquè se li reconegui el seu dret a decidir, s'oposa com a obstacle el marc de la Constitució. Quan es demana la llibertat dels presos, s'invoca la "independència del poder judicial" (heretat del franquisme, per cert). Als pensionistes que lluiten en defensa de les pensions i que reclamen la derogació de les reformes, o, fins i tot, que les pensions es blindin en la Constitució, se'ls diu que aquesta reforma no és possible. La Constitució, i les institucions del Règim que es sostenen sobre ella, són el principal obstacle per a les reivindicacions dels treballadors i els pobles, de la joventut, de les dones, dels pensionistes, per a la lluita per la Sanitat i l'Educació públics. El fracàs del Govern Sánchez demostra que per a donar satisfacció a les necessitats i reivindicacions de la immensa majoria, cal trencar amb el marc antidemocràtic de les institucions de la Monarquia. El canvi social i polític que necessitem exigeix un canvi de marc polític, exigeix que les organitzacions de la classe treballadora es posin d'acord per a posar la lluita per la República en el centre de tota l'acció política, perquè sense una República del poble i dels pobles, per al poble i per als pobles, no pot haver-hi resposta a les reivindicacions i aspiracions de la immensa majoria.

Campaña de extensión y suscripciones a esta *Carta Semanal*

Si no la recibes, te invitamos a que la recibas cada semana. Si la recibes, te proponemos que suscribas a otros compañeras y compañeros a los que pueda interesar.

La elaboración y envío de esta Carta conlleva algunos gastos. El POSI, que la edita, no tiene ni quiere subvenciones, toda su actividad y sus publicaciones son financiadas exclusivamente por trabajadoras y trabajadores, que quieren apoyar, en este caso, la publicación de la *Carta Semanal*. Pedimos un apoyo de 5 EUROS al año, o más si os parece.

Puedes apuntarte para recibirla:

- Enviando un correo electrónico a inforposi@gmail.com

- En nuestra Web: <http://cartas.posicuarta.org>

Nuestra cuenta corriente en La Caixa es: 2100 2812 51 0200071314. Indicando: Apoyo Carta Semanal

Partido Obrero Socialista Internacionalista
Sección en España de la IV Internacional

Calle Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Teléfono: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01
<http://www.posicuarta.org>
Búscanos en Twitter: @posicuarta